

Forum studențesc

● revistă a u.a.s.c. din centrul universitar timișoara ● anul X ● nr. 3 (75) martie-aprilie 1982 ● 16 pagini ● 2 lei ●

U. Cluj / Central University Library Cluj

Dăruire

Ingenunchiat în fața pământului
sărut brazdele plugului
și sămînța, la răsufierea-mi caldă,
încolțește.

Se coace griul sub privirea mea,
sub privirea-mi plină de speranțe
iar piinea-mi vine îmbietoare la masă
la căldura chemării zîmbetului.

Doar voi brațe cunoașteți
miracolul piinii
și ochii mei limpezi
și toată ființa mea ce tresare
în aburul primei piini
din prima mea holdă.

LEȚIȚIA BALEAN

ANIVERSAREA TINERETII

PANORAMIC

Pentru studenți, clubul „FEMINA”, a organizat de curând, acțiunea cu titlul „Gînduri în prag de căsătorie”. Invitate: cadre medicale și sociologice care au dezbătut o serie de teme legate de titlul acțiunii. ● Duminică, 18 aprilie în cadrul cenaclului „H.G. Wells” a citit Silviu Genescu. ● Tema ședinței din aceeași zi a cenaclului „Pavel Dan” a fost Continuitate și experiment în lirica actuală. Au citit: Rodica Buta, Rada Iaghi, Khaleb Rifai, Milođrag Kostantino-vici. ● Cenaclul în limba maghiară „Latohatar” a avut ca invitați membrii grupului „Mami” din Cluj-Napoca. S-a dezbătut subiectul „Pantona-ma cu limba”. ● Cercul de biostructură a avut ca invitat, luni, 19 aprilie, pe dr. Cristea Socolin. S-au purtat discuții pe tema „Boala — criza de sinergie biostructurală”. ● În 22 aprilie se implinesc 200 de ani de la moartea filozofului Vasile Conta. Cu această ocazie se va desfășura o masă rotundă avînd în centrul atenției orizontul materialist-științific Vasile Conta. ● În aceeași zi cercul de presă străbate drumul de la „Reportaj la... anchetă” îndrumat fiind de redactori ai presei locale.

● Originea Universului rămîne o problemă actuală. Astfel de teorii au fost expuse de dr. ing. I. Jurcă, vineri, 16 aprilie ora 18 în clubul Facultății de electrotehnică. ● Un interesant simpozion condus de lector V. Turcu privind relația ECONOMIE-ECOLOGIE în condițiile revoluției tehnico-științifice contemporane, s-a desfășurat în clubul căminului 7 C, ora 20,30, marți, 20 aprilie. ● La căminul 20 C — expunere: „Viața și opera lui Gogu Constantinescu” joi, 22 aprilie, ora 20,30. ● Anul acesta se implinesc 20 de ani de la încheierea cooperativizării. Tovarășul lector Doru Novăcescu va prezenta aspecte ale revoluției agrare în țara noastră, în anii construcției socialismului. Sînteți așteptați joi, 22 aprilie la această dezbateră de o deosebită actualitate. ● „60 de ani de la crearea organizațiilor revoluționare de tineret”. Iată genericul sub care se va organiza, joi, 29 aprilie, ora 20,30, la căminul 22 C o masă rotundă, în prezența tovarășului conf. dr. I. Mu-reșan. ● Vineri, 30 aprilie, ora 13, catedra de științe sociale politice va invita la o discuție pe tema: „Imigrații dezmoșteniți ai soartei”, organizator, lector dr. I. Protar.

● „Complexul lui Oedip” va fi repus în actualitate prin masa rotundă organizată de cadrele didactice ale Universității și al Institutului de medicină din Timișoara. ● Retrospectiva rock-progresiv continuă cu o nouă audiere comentată. ● Cercul de antropologie se întrunește pe data de 23 aprilie, avînd ca invitați pe Walter Konschi-Lector univ. dr. Ioan Cotăescu, va prezenta în cadrul cercului de sinergetică „Conservarea parității și simetriei în fizica subatomică”. ● Ziua de 1 Mai este întîmpinată, printre alte acțiuni, și de proiecția unui ciclu de filme documentare înmănușiate sub genericul „Eroismul muncii”.

Unii spun că este o femeie mai dificilă. Sobră, răspunzînd adesea monosilabic la întrebările curioase, își vede de treaba ei cu conștiințiozitate. În răstimpuri, privește și ascultă. În jurul ei, agitație, tinerețe. Studenții și studente, cu priviri și voci entuziaste pun la cale cele mai diverse activități pentru timpul liber al colegilor. Apoi reia munca, aten-tă, cu spor. Maria Cram, secretara tehnică a Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara, face lucrul acesta de 25 de ani. Adică din prima zi a asociațiilor studenților comunisti. Alături de ea, au muncit aici o serie de tineri, astăzi cadre didactice de prestigiu, specialiști de înaltă ținută, din toate domeniile de activitate. Mulți dintre ei, reamintindu-și vremea studenției și clipele petrecute în colectivul unit al Consiliului, rememorează cu plăcere numele Mariei Cram. Căci, dincolo de răceala mașinii de scris, descoperi o femeie muncitoare, conștiințioasă, căreia îi place mult teatrul și opera, dar mai ales să călătorească, să cunoască lumea. Vorbind despre asociația studenților, derulezi o întregă istorie a studențimii timișorene, cu fapte și oameni aflați azi departe dar care au însemnat, la vremea lor, adevărata viață universitară a Timișoarei. Tinerețea din jur îi dă siguranță și încredere, o face să uite de anii care trec implacabil. Puțin, pe chipul și în gesturile ei, se simte oboseala. Rămîne la locul ei de muncă, așteptînd studenții, care vin, mereu alții, mereu cu alte preocupări. Secretara tehnică rămîne aceeași, punct de reper al evoluției organizației, veghind la cursul firesc al studenției. Știe un lucru cert: din documentele dactilografiate de ea în cei 25 de ani se poate naște o istorie a centrului universitar Timișoara. Iar pentru siguranță, în așteptarea ei, păstrează colecția revistei studențești care îi va aminti,

PRIETENILOR NOȘTRI DE LA
NEUE BANATER ZEITUNG
Un salut tinerească împreună cu felicitările pe deplin meritate pentru primirea Ordinului Muncii, clasa I, recunoaștere a înaltului nivel militant și publicistic.

Continuitatea unei tradiții

În cadrul programului de manifestări dedicate sărbătoririi a 60 de ani de la crearea U.T.C. și 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R. Institutul de medicină a organizat o întîlnire cu vechi activiști ai asociației studențești, astăzi, personalități cu nume de rezonanță în viața medicală timișoreană.

Constituind o adevărată punte între generații vechi și noi de activiști, întîlnirea a îmbrăcat o haină colegială, sinceră și tovarășească.

A fost evocată tradiția asociației clădită în timp prin munca și devotamentul activiștilor, tradiție iluminată de suflul dublei aniversări.

Printre cei prezenți în sala „Dr. Petru Groza” s-au numărat: Drăgan Petru, secretar al Comitetului de partid al I.M.T., Andea Petru, președinte al C.U.A.S.C., al C.U., dr. Atanasescu, primul președinte al C.U.A.S.C. al I.M.T., dr. Bălăceanu Octavian, dr. Diaconescu Nicolae, dr. Mică Florian, dr. Jianu Cristian, dr. Poenaru Dan, dr. Mihăescu Rodica, actuala președintă a C.U.A.S.C. al I.M.T. și alții.

Cu această ocazie din partea C.U. s-au iarnat diplome de onoare.

D. P.

Părtași la bunul mers al studenției

oricum, de o vîrstă care se identifică aproape în întregime cu viața ei: studenția.

Printre cifre și poziții financiare, în lumea fondurilor bănești, Elena Horenciuc, contabila șefă din cadrul Consiliului U.A.S.C. din C.U., se simte ca acasă. O ajută și „fetele”, colegile de muncă, care de mult timp lucrează alături de ea în sectorul administrativ-financiar. De 8 Martie, de Ziua femeilor, au sărbătorit împreună un moment deosebit: ieșirea la pensie a secretarei tehnice de la Casa de cultură a studenților Hedwiga Ștefan. Un moment emoționant, cu multe vorbe frumoase dar și cu tristețe. Fără să vrea, pe Elena Horenciuc a cuprins-o nostalgia. Amintirile frumoase despre colega ei aflată la sfîrșitul unei bogate și oneste activități, i-au adus în memorie momente din activitatea anilor trecuți. Și atunci s-a gîndit la cei 25 de ani de muncă neîntreruptă petrecuți în lăcașul Casei de cultură de studenților. Odată am discutat despre munca pe care o desfășoară aici, zi de zi. Mi-a vorbit despre clipele petrecute alături de studenți, despre oamenii cu care a colaborat și pe care îi stimăază, despre bucuria pe care o trăiește cînd cineva, astăzi bine angrenat în mecanismul vieții sociale, își amintește de vremea studenției și îi pronunță numele la fel ca

atunci cînd împreună rezolvau un ajutor bănesc, o indemnizație, o excursie gratuită, niște fonduri necesare pentru ca studenții să-și desfășoare activitatea în bune condiții.

Acum, la acest eveniment din viața kolegei, își dorește să vină clipa în care fiica sa (azi, elevă) o să i se adreseze, în calitate de studentă, pentru o reducere sau un ajutor bănesc, pe care pînă acum i-l acordă ca mamă.

Un colectiv de muncă trăiește un moment cu profunde implicații. Un coleg îi părăsește luînd drumul binemeritat al pensionării, al odihnei. Un moment vibrant de muncă adevărată, de prietenie, de omenie. Și participînd la un asemenea eveniment, apreciezi real dimensiunea celor 25 de ani pe care un om și-i trăiește în mijlocul unui colectiv și simți nevoia să marchezi într-un fel această cifră. Iar Maria Cram, Elena Horenciuc, Mihai Ciobotaru, merită acum, la aniversarea a 25 de ani de la crearea U.A.S.C.R.-ului, să fie cinstiți cum se cuvine pentru munca depusă pentru bunul mers al studenției noastre. Alături de ei, Valeriu Panasiu, Berta Sontag, Virginia Pircia, Elena Susu, Gheorghe Rebei, Sofia Ieli, din colectivul Casei de cultură a studenților, și alții, mulți la număr, din personalul facultăților și institutelor, oameni care au participat la înălțarea învățămîntului superior timișorean, a căror viață se leagă de munca și viața studenților, oameni care pot să reprezinte, fiecare în parte, eroul unei istorii scrise prin muncă continuă: istoria devenirii revoluționare, de-a lungul celor 25 de ani de existență, a asociațiilor studenților comunisti din centrul universitar Timișoara.

GHEORGHE CRISAN

STUDENTII ECONOMISTI PE SCENĂ

Asistăm în ultima vreme la o mulțime de manifestări culturale organizate cu prilejul dublei mari aniversări din acest an, împlinirea a 60 de ani de la crearea U.T.C. și a 25 de ani de la înființarea U.A.S.C.R. Pe această coordonată se înscrie și spectacolul pe care l-am văzut vineri, 9 aprilie, la universitate, spectacol prezentat de Facultatea de științe economice.

Primul punct al programului „În căutarea sensului pierdut”, piesă a lui Ion Băieșu, a pus pe cei prezenți în Amfiteatrul Mare în fața cîtorva talenți tineri, iubitori de teatru. Prin evoluția lor, ei ne-au arătat că acolo unde există pasiune, sensurile vieții studențești nu trebuie să mai fie căutate.

Aspecte ale vieții studențești „și mai bune și mai rele”, vorba poetului, le-a adus pe scenă brigada artistică a Facultății de științe economice.

Am avut apoi prilejul de a ne convinge că noul val în muzica tină, despre care se vorbește, nu ține de domeniul exagerării și că o voce și o chitară (nu arareori prezente printre noi) pot face mult.

O sensibilă apropiere sufletească între studenții de astăzi și dascăli, a realizat-o unul dintre cadrele didactice prezente în sală printr-o poezie și cîteva epigrame, receptate cu aceeași căldură cu care au fost scrise.

Cu pricepere și cu ironie, pornind de la un excelent text, cele patru studente de la „Contrapuls” ne-au prezentat un original „Program radio” care a oglindit fragmente de viață mai mult sau mai puțin interesante și cunoscute, privindu-le cu umor dar și cu spirit critic.

În final, vocile, instrumentiștii și formația de dansuri de la ansamblul „Datina” ne-au demonstrat în mod convingător că dansurile și cîntecele populare autentice sînt gustate de publicul tînr care sînt valori ce se păstrează prin pasiunea celor ce le culeg și ni le prezintă.

Inscrisă sub semnul marilor aniversări despre care am vorbit mai înainte, această manifestare ne-a prilejuit ocazia de a-i vedea pe studenții de la științe economice angajați într-un spectacol de succes, apreciat de numerosul public prezent în sală.

Au evoluat formațiile artistice laureate în cadrul festivalului „Mărțișorul studențesc”.

Piesa de teatru: „În căutarea sensului pierdut” — locul II; regizor lect. dr. Ștefan Matei;

Brigada artistică, — locul II; instructor: Constantin Mărăscu;

Grupul satiric „CONTRAPULS-234” — locul II; instructor I.T. Morar;

Dorin Păcurar — Pian — Muzică clasică — locul II;

Ansamblul folcloric „DATINA”, — locul I.

ADRIAN CURELARU

REPORTAJ

„Oamenii dau puterea pământului”

De 6 milioane de ani pământul Banatului ascunde o mare. Oamenii au descoperit-o și acum, apele ei nu mai sînt un mister al naturii ci pătrund pînă în casele oamenilor, în gospodăriile lor, în grădinile și serele lor.

Viața a apărut în apă, cu mult timp în urmă. Acum, apa aceasta a intrat în viața oamenilor, într-o simbioză care arată cît de mare era nevoia de a se găsi reciproc. Între oamenii acestor locuri, purtînd aureola hărniciei, și această i-

menșă bogăție subterană se găsește cernoziomul mînos, bogat în misterele vieții, mîndru de a purta cu gospodarii săi un permanent dialog în singura limbă pe care o cunoaște — aceea a muncii rodnice, a hărniciei.

Înții au apărut oamenii, acum 6 ani. Veneau din toate colțurile țării, cu chipuri hotărîte, brăzdate de soare și de vînt, cu minile aspre. Apoi au adus niște instalații pe care localnicii le priveau cu curiozitate. Au ridicat o sondă, și încă una, și încă una... pînă la 26. La Teremia Mare, Beregsău, Jimbolia, Tomnatic, Sinnicolaul Mare, Lovrin, scormonind în măruntaiele pământului pînă la 2.000 m adîncime, oamenii au descoperit această inestimabilă bogăție care avea să schimbe harta economică și socială a Banatului vestic: apa geotermală. Parametrii ei de calitate? Temperatura de peste 80 grade Celsius, presiunea suficient de mare la ieșire, conținutul redus în săruri ce se depun pe pereții conductelor, proprietăți terapeutice în special pentru afecțiuni reumatismale.

Locuitorii satelor și comunelor bănățene, edilii lor i-au primit cu căldură pe geologi, pe sondori, pe muncitorii veniți de departe să scrie o pagină de seamă în cartea realizărilor contemporane pe aceste meleaguri. „Acum, renumitele sere de la Tomnatic dar și de la Vizejdia, Lovrin etc. se încălzesc cu apa geotermală. Economia de combustibil convențional se măsoară în milioane de lei ea fiind de 1.000 tone pentru 1 ha de seră. La Teremia Mare s-a înființat un punct medical de fizioterapie iar pe raza comunei Lovrin, 37 km de rețele de

apă brăzdează fizionomia locului. Gospodării comunei au înțeles ce bogății le oferă cu generozitate subsolul și au pus umărul la treabă cu un elan propriu omului harnic și mîndru de a-și vedea comuna, propria gospodărie crescînd și înflorind sub ochii lui. Utilizată „în trepte”, cu pricepere și interes, această apă dă omului tot ce are valoros: încălzește secția locală a întreprinderii „Electromotor”, umple bazinele modernului strand și ale băii comunale, încălzește localurile tuturor instituțiilor din centrul civic al comunei, blocurile de locuințe, pătrunde în casa, în bucătăria și baia oamenilor. Și oamenii viitorului oraș Lovrin sînt mîndri de această realizare a lor, condiție indispensabilă a urbanizării localității, a ridicării gradului de bunăstare materială și, implicit spirituală a locuitorilor. Dar fiecare cetățean al comunei știe că totul n-ar fi fost posibil fără ei, acei minunați oameni veniți de departe, din toate colțurile țării, unii printr-o meserie în care nu-ți alegi locul de muncă ci te stabilești acolo unde-i poți smulge pământului ceva din imensa bogăție pe care o ascunde de milenii.

Unul dintre acești oameni este și ing. geolog ANA SINCA, șefa secției geologi. Am întîlnit-o la marginea comunei Lovrin în locul numit „La foraje”, coordonînd prin radio activitatea multor puncte de lucru. Vine de undeva din județul Harghita, a mai lucrat la Buzău, Botoșani, Oradea, de unde a extras apă, nisip, țitei. Deși poartă pe chip ceva din austeritatea muncii la sondă, în ochii îi zîmbește munca, tinerețea. „Nu e ușoară munca la sondă. Opt ore din zi, pe arșiță sau ploaie, pe ninsoare sau vînt oamenii aceștia minunați lucrează la picioarele sondei. Dorii numele celor mai harnici? E dificil, ar umple spații largi. Aici toți sîntem harnici. Locuitorii comunei ne știu mai puțin după nume dar ne privesc cu respect și mulțumire și aceasta e un prilej de mare satisfacție în munca noastră. Și noi îi stimăm pentru ceea ce au făcut”.

Aș fi vrut să cunosc și altfel de oameni. De pildă pe dobrogeanul GHEORGHE BANEA, de un sfert de veac sudor, pe MARIN VINTILA, sudor fruntaș care acum se pregătește să predea ștafeta, pe tînărul șef de echipă CONSTANTIN AGOROAIE sau pe inginerul DAN MARCOPOL, coordonatorul secției sau pe alții dar ar fi însemnat să străbat zeci de km între sondele adînc plantate în pământul bogat. Am înțeles atunci că adevărata bogăție a acestor locuri, pe lângă marea subterană și cernoziomul mînos o formează oamenii. Ei dau putere și valoare pământului acesta plin de făgăduință, cum îl numea unul dintre localnici. Și pământul îi răspunde din plin.

DANIEL BUMB

CETATE AGRARĂ

Adevărata revelație pe care am avut-o, aici la Lovrin a fost nu pământul, prin care localnicii se sînt legați și atașați de concretul peren al unei bogate tradiții de agricultori, ci tocmai acești oameni, a căror măsură a muncii e singura dimensiune a remarcabilelor realizări pe care le-au obținut.

Vocația de agricultori a lovrinenilor e păstrată și perpetuată prin timp ca o sacrală datorie. Iată de ce, afirmînd că Lovrinul este un „pământ al făgăduinței”, reporterul nu face o gratuită afirmație în goană după senzațional, ci punctează chiar miezul fierbinte al milenarei ocupații a acestor oameni, reuniți într-o mare familie, și care se constituie într-un mod de viață preluat și purtat mai departe de tinerețea mereu renăscîndă a satului.

Celor care n-au văzut încă Lovrinul frazele le-ar părea gratuite. Dar adevărul, dincolo de cuvinte, este că acest mic colțisor al ținuturilor bănățene, are o pondere deosebit de însemnată în producția agricolă a județului Timiș. Cu o suprafață arabilă de numai 1.300 hectare,

„cetatea agrară” Lovrin oferă 15 la sută din producția de legume a județului, și obține rezultate deosebite în producția de grîu (5.700 kg/ha), orz (6.200 kg/ha), porumb (4.500 kg), sfeclă (peste 670 ha). Cifrele, care ar părea un truc ziaristic menit să epateze cititorul, impresionează

într-adevăr specialiștii în agricultură. Lovrinul este într-adevăr un pământ al făgăduinței pentru un agricultor: anual dă țării cîneapă, lapte, 5.000 capete bovine, 19.000 capete porcine.

Imaginația și hărnicia localnicilor, află într-o stare de permanentă muncă și căutare a noului, susținută de un frumos cadru organizatoric și o serioasă chibzuință financiară este sursa continuiei înfloriri a acestui sat. De ea beneficiază bineînțeles oamenii, gospodării locului, înstăriți, cu case bine înfipte în pământul pe care-l muncesc și mîndrii de obirșia lor. Localitatea dispune de două complexe de sere a 25 ha, iar școala, consiliul popular și casele oamenilor beneficiază de apă termoficată printr-un

ingenios sistem de redresare a apelor fierbinți naturale la 70 grade Celsius.

Întrebîndu-l pe fostul primar al comunei, Emeric Mihailov, care este urșa acestei bunăstări, care se vede la tot pasul, dînsul ne-a răspuns: „munca și buna organizare”. Noi ne-am dat seama, privindu-l om al acelor ținuturi, aparținînd și afirmîndu-se drept continuator al acelor tradiții de care am vorbit, al acelui mod de viață, că Lovrinul cu astfel de oameni, va continua mult timp să fie o cetate de frunte a agriculturii țării. Despre Lovrin s-a mai scris. Ziaristii l-au numit „pământul făgăduinței”: petrol, deasupra cernoziom, și peste toate acestea, stăpîni, oameni harnici. Noi ce-am mai putea să scriem...

HORIA DULVAC

Punctul pe ... medicină

Lovrinul, comună bogată, rod al hărniciei locuitorilor ei, se poate mîndri pe lângă realizările economice deosebite și cu un serviciu medical bine organizat.

Șefa dispensarului medical comunal dr. POPOVICI CORNELIA, de aproape 30 de ani se îngrijește de sănătatea oamenilor locului, constituind un exemplu de corectitudine și abnegație profesională.

Pe perimetrul comunei există un spital cu 80 de paturi, unde își desfășoară activitatea soții dr. VICTORIA și ROMULUS MARCU, care cam tot de 30 de ani s-au unit nu numai în familie ci și printr-un nobil crez, acela al dragostei de oameni, acest sentiment luînd expresia grijii pentru sănătatea lor. Prezența acestui așezămînt medical deși de dimensiuni reduse și cu o dotare modestă are o importanță deosebită pentru comuna care în curînd va deveni oraș, creînd un climat propice vîndecării. Adevărata valoare a acestui spital nu stă în aparatul și posibilitățile tehnice de diagnostic și tratament ci în experiența întregului personal medico-sanitar care

îl deservește, în încrederea pe care și-a cucerit-o prin muncă în rîndul concetățenilor.

CALIN VLAD SARBOVAN

Prezentul viitorului

Școala generală din Lovrin poate rezista oricînd comparației cu vreuna din școlile din Timișoara sau din alte orașe ale țării.

Colectivul de cadre didactice de aici este tînăr și inimos. „Satisfacții se pot obține și la sat, la fel ca oriunde, dacă munca se face cu dăruire”, ne mărturisește profesoara de limbă și literatură română, proaspăt absolventă a Facultății de filologie din Timișoara.

Dăruirea — iată secretul frumoaselor rezultate obținute în activitatea lor de acești oameni care au misiunea de a forma noi oameni.

Ne-a impresionat plăcut expoziția de acuarele a cercului de artă plastică condus de Karin Graf, desene care se înnoiesc săptămînal, avînd tematici diferite. Sub îndrumarea aceleiași profesoare înțeapă și un cerc de modelaj în lut, ale

cărui lucrări împodobesc sălile de clasă și coridoarele școlii.

Nu am putut vedea laboratorul de fizică, deoarece era în reparație, în schimb l-am văzut pe cel de biologie și agricultură, bine dotat cu materiale didactice. De altfel, clasele a IX-a și a X-a au profil agro-industrial.

La întrebările noastre în legătură cu intențiile lor de viitor, majoritatea elevilor absolvenți ai clasei a VIII-a ne-au răspuns că vor rămîne să muncească la secția Electromotor, în agricultură, și în celelate domenii de activitate pe care comuna lor le oferă. Cu siguranță că de pe băncile acestei școli vor crește și buni studenți, buni specialiști de mine, care vor contribui prin munca lor la ridicarea orașului Lovrin.

GABRIELA BOCANETE

PAGINA REALIZATA DE MEMBRII CERCULUI DE PRESA.

RĂSFRINGERI

DE LA CORNEA LA SORBONA

Se împlinesc anul acesta 100 de ani de la nașterea marelui matematician și ilustrului profesor Traian Lalescu, primul director (rector) al Școlii Politehnice din Timișoara (consemnata ca atare în documentele epocii). Astăzi, la centenarul său, gândul nostru se îndreaptă cu venerație și legitima recunoștință către cel care, în numai 47 de ani de viață, a reușit să-și înscrie cu litere de aur numele în galeria marilor matematicieni români, — alături de Gheorghe Țițeica sau Dimitrie Pompeiu, — întemeietori de școală și, în același timp, deschizători de noi și nebănuite drumuri în teoria acestei discipline științifice. **Istoria matematicii în România** îl sărbătorește pe Lalescu ca pe un „creator de o diversitate rară, un mare animator al generației sale de matematicieni, un om dotat cu mare putere de muncă și inteligență științifică, un profesor înzestrat cu deosebit talent pedagogic”.

Nu vom încerca aici, în acest an al comemorării savantului — intrat încă cu lucrarea sa de doctorat cu subiectul „Sur l'équations de Volterra” (1908) și, mai apoi, cu lucrarea sa de sinteză „Introduction à la théorie des équations intégrales” în „Analele științelor matematice, ducând faima sa și a geniului românesc în toată lumea civilizată” 2) — să oferim cititorului o dare de seamă asupra vieții și activității acestuia, deoarece știm sigur că la îndemna celui interesat s-au aflat și se vor afla o serie de materiale în legătură cu aceste probleme, ci vom încerca, folosindu-ne de documente ale vremii și exploatănd vibrațiile sensibile ale unor conștiințe apropiate de cea a omului Lalescu, să urmărim câteva dintre firele care l-au legat de acest spațiu geografic, fire ce-au constituit motiv de permanente reîntoarceri și retrospective afective de-a lungul vieții matematicianului. Căci în virtutea acestor legături Traian Lalescu își trăiește perenitatea — de geniu și suflet —, ancorat definitiv în pământul, piatra și oamenii acestui plai bănățean.

Traian Lalescu s-a născut în București, la 12/24 iulie 1882. Familia sa își avea originile în Cornea, comună de cea mai pură tradiție bănățeană din vadul spiritual al Timișului. Aici sau la Mehadia avea să se întoarcă matematicianul ori de câte ori, obosit de prodigioasa-i activitate, va dori să-și ofere luxul citorva zile de tihnă.

Că familia Lalescu s-a păstrat în conștiința acestor locuri o spune Traian Tr. Lalescu, fiul matematicianului (o veche tradiție bănățeană cere ca fiul să poarte prenumele tatălui), care în cartea sa de memorialistică, „Mă gîndesc la tata” 3), relatează cu savoare și sensibilitate un episod inedit: întâlnirea întâmplătoare cu un bătrîn țaran din Cornea ce fusese ajutat la ananghie de profesorul Lalescu.

Dar Lalescu n-a fost, în delicatețea-i sufletească deosebită, numai un declarat apărător al dreptății, al afirmărilor juste și al oamenilor sărmani (povestește Traian Lalescu-fiul cum în casa lor din București adeseori își găseau adăpost tineri bănățeni, printre alții și studentul la Belle Arte, Corneliu Baba, cu care Lalescu stătea de vorbă adeseori despre „Banatul lor drag”), ci un om care și-a dat prin iubirea de țară întregă măsură a calităților sale.

Astfel, primăvara anului 1918 îl găsește pe Lalescu la Paris, împreună cu alți zece profesori români, pentru a susține interesele României, ale unității naționale, la Conferința de pace (1918-1919). În această perioadă el colaborează la revista „La Roumanie”, scoasă de cîțiva români în capitala Franței, și scrie o valoroasă cercetare cu caracter etnografic: „Le problème ethnographique du Banat”.

După primul război mondial și realizarea unității tuturor românilor una din problemele sociale și naționale acute care se puneau în Banatul destul de dezvoltat la acea oră din punct de vedere industrial era aceea a înființării unei școli superioare corespunzătoare. „A-

ceastă năzuință a Banatului, menționată într-un discurs matematicianului Valeriu Alaci 4), găsește un puternic răsunet și în inima de mare patriot a profesorului Traian Lalescu, el însuși fiu al Banatului, și prin străduințele și eforturile sale neobosite, alături de cele ale unor bărbai luminați din acest oraș (...), se obține deplina izbîndă și astfel ia ființă Școala Politehnică din Timișoara, în 22 decembrie 1920.” Legat în acest fel de destinele acestei Școli, Lalescu primește

să-și fie rector și profesor în primul an de înființare, fără a renunța însă la catedrele pe care le deținea la Școala politehnică și Universitatea din București. Un student din acea perioadă, George St. Andonie, autorul „Istoriei matematicii în România”, își amintește „că venea (n.r. Traian Lalescu) de la Timișoara cu trenul; de la gară se oprea direct în sala de cursuri, pentru a ne preda vestitele sale lecții de geometrie analitică. Desigur, de multe ori era obosit, poate nedormit...” 5).

Lui Traian Lalescu i se datorește și înființarea, în martie 1921, a „Revistei Matematice din Timișoara”, revistă care își propunea la acea vreme pregăti-

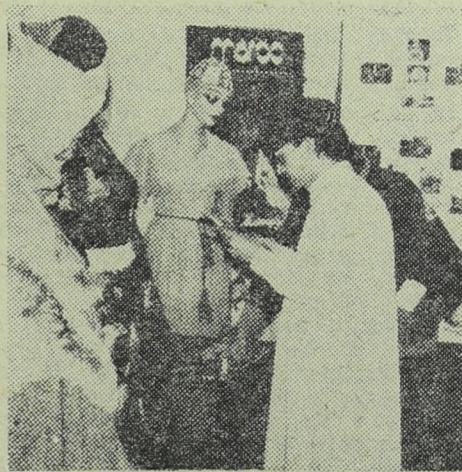
rea candidaților în vederea examenului de admitere și lărgirea orizontului matematic în această parte a țării. De menționat că primul număr al revistei apare în urma unor sacrificii personale deosebite ale lui Lalescu, acesta suportînd integral cheltuielile ocazionate de tipărire.

Toate acestea i s-au părut lui Victor Vălcovici, rectorul de mai apoi al Școlii Politehnice, „o sforțare demnă de un erou legendar”. „Sforțarea a fost însă — continuă același — incununată de succes multumită intuiției sale de om mare și minții sale luminate. Căci în cei 9 ani de existență a Școlii Politehnice din Timișoara, cit și Revista s-au afirmat ca niște viabile organe sociale și naționale de prima utilitate”. Afirmății valabile peste timp, Institutul politehnic din Timișoara urmîndu-și menirea ferice către noi și noi porți de afirmare și de confirmare a traicnicei baze pe care este clădită, astăzi, școala românească.

Asupra datei săvîrșirii omului Traian Lalescu planează incertitudinea. **Istoria matematicii în România** înregistrează data de 15 iunie 1929, **Revista matematică publică**, în exemplarul ei din 15 iulie, discursul funerar rostit de Victor Vălcovici, dar în cartea sa „Mă gîndesc la tata” fiul matematicianului scrie, negru pe alb: „... la 11 august 1929, tata s-a desprins din lumea celor vii” 1! Cert rămîne însă faptul că spiritul savantului, al studentului care a reușit să uimească lumea Sorbonei, n-a murit și nu va muri, ci va dăinui în pietrele de temelie ale matematicii românești și instituțiilor aferente ca o superbă mărturie a perenității Creatorului.

- HARALD ZIMMERMAN**
- 1) Vezi cartea cu același nume a lui George St. Andonie, Editura științifică, București, 1965, p. 365.
 - 2) Din cuvîntarea ținută de Victor Vălcovici cu ocazia înmormîntării lui Traian Lalescu, **Revista matematică din Timișoara**, nr. 5, 1929.
 - 3) Editura Ion Creangă, București, 1978.
 - 4) Discurs rostit cu ocazia solemnității dezvelirii bustului lui Traian Lalescu, ridicat în fața Facultății de mecanică a institutului, și publicat în **Revista matematică din Timișoara**, nr. 5, 1930. Bustul a fost realizat de sculptorul Medrea, prieten cu matematicianul.
 - 5) George St. Andonie, **Istoria matematicii în România**, vol. I, ed. cit., p. 373.
 - 6) Citate din cuvîntarea lui V. Vălcovici, rev. cit.

IMAGINI MAROCANE

„...totul e minunat, feeric. Expoziția impresionează prin effluviul cromatic și prin fericita expunere a pieselor”.

„...un plus de sensibilitate care atrage publicul iubitor de frumos”.

Sînt cîteva spîcuiuri din „jurnalul” expoziției deschise de studenții marocani în perioada 20-27 martie la Institutul de medicină Timișoara, în cinstea solidarității lor cu lupta poporului palestinian,

expoziție ce a constituit în același timp un prilej de a prezenta colegilor și cadrelor didactice frumusețile, obiceiurile și tradițiile din Maroc.

Am pătruns în sala exponatelor în timpinați de acordurile fine ale unei melodii din folclorul african. Deși încăperea nu era suficient de mare, organizatorii au dat dovadă de bun gust, aranjînd obiectele, ilustratele, documentele în trei raioane. În primul dintre ele, dedicat Uniunii Naționale a Studenților, precum și partidelor progresiste din Maroc, au fost expuse ziare, reviste privind istoria națională a Marocului.

Cel de-al doilea raion a fost dedicat luptei poporului palestinian, dar cea mai mare parte a expoziției a cuprins imagini din țară precum și obiecte de artizanat.

Orice marocan își poate spune astăzi cu mîndrie că țara sa are mai multe capitale. Cea culturală este așezarea musulmană Fes, care adăpostește cea mai veche universitate arabă din lume. Marrakech, care a dat numele acestei țări, a devenit capitala turistică. Orașul este așezat în plin deșert, dar în apropierea lui se află munții Oukaymdeu și Toubkal ale căror piscuri, ce ating înălțimi de 3.665 m și respectiv 4.162 m sînt mereu înzăpezite. Tot aici are loc anual un

CERTITUDINI ALE VIRSTEI ȘI CĂUTĂRILOR

În prima zi a lunii martie în holul Facultății de mecanică a avut loc vernisajul Expoziției de creație științifică și tehnică studențească, faza locală.

Dintre lucrările care s-au detașat prin originalitatea temei abordate și posibilități largi de aplicare în practică evidențiem creația studenților CEZAR MORUN, GUSTI MATEI și KIGYOSI ZOLTAN, sub îndrumarea șefilor de lucrări MIRCEA VLADUȚIU și VOICU GROZA. „Testerul de circuite integrate” realizat de ei a depășit faza de prototip, trecînd în producție de serie.

LIA SZASZ, IOAN MANG și ALEXANDRU MEZEI (Institutul politehnic) au realizat sub conducerea prof. dr. ing. Coleta De Sabata lucrarea „Pelicule magnetice cuplate”, ce abordează o temă cu largi posibilități aplicative, constituind un domeniu de vîrf al cercetării românești.

A treia lucrare premiată, „Algoritm de intercalare în cadrul ordonării producției”, aparține studentei ESTRELLA NISTOR de la Facultatea de științe economice, avînd conducător pe conf. dr. ALEXANDRU POPOVICI, și este un studiu care, aplicat în producție, eventual cu programarea pe calculator, va duce la modernizarea proceselor industriale cu dispariția timpilor morți și a mersului în gol a utilajelor, ceea ce va însemna o creștere a productivității muncii.

Dintre cele patru lucrări premiate la faza locală, una a obținut un premiu la faza republicană desfășurată la București. Este vorba de „Stimulator programat pentru studiul inotropismului pe fibră cîordică izolată”, rodul muncii de cercetare a trei studenți ai Institutului de medicină Timișoara, MARIUS NEGOMIREANU, SIMONA DRAGAN și MIRCEA BOTOCA, conducătorul lucrării fiind dr. CRISTESCU ALEXANDRU, șeful disciplinei de fiziopatologie. Prin continuarea cercetării se urmărește determinarea inotropismului pe cord izolat și apoi, în final, pe inimă umană. Astfel se va reuși o determinare mai exactă a acțiunii tonocardiacelor și o mai corectă dozare a lor.

Toate aceste realizări, remarcabile prin modul în care s-a reușit împletirea organică a învățămîntului cu cercetarea și în final cu producția, aureolează ore, zile, săptămîni întregi de căutări, de renunțări, de încredere în puterea științei și minții omenești. Pe certificatul lor de naștere semnează studenții dintre cei mai buni, pasionați pentru profesiunea pe care și-au ales-o și poate viitorii oameni de știință, care vor aduce noi raze de lumină în spațiile științei.

CALIN VLAD SARBOVAN

festival internațional de folclor care reunește formații din toate țările arabe.

Lipsit de activitate economică, Rabatul rămîne în exclusivitate centrul politic. Aici se află reședința suveranului, sediile guvernului și ale celorlalte instituții centrale de stat. Orașul ocupă și o poziție geografică cu un profil aparte. Este situat pe o coastă plină de verdețură și prospectime a oceanului, la 200 km de plajele Mediteranei și la aproximativ 400 km de piscurile ninse ale munților Atlas și cam la aceeași distanță de oazele deșertului dogoritor.

Dar poate cel mai frumos oraș marocan este Casablanca (localnicii îi spun „Caza”), unul dintre cele mai mari porturi ale Africii, concentrînd o mare parte din activitatea economică a țării. Am regăsit în imagini celebra fîntînă a cărei apă este aruncată pînă la o înălțime de 50 m în funcție de acordurile unei melodii.

Au mai fost expuse imagini din Agadei, oraș turistic de lux, precum și din Tangerul strălucind în lumina soarelui prin casele construite într-un alb tradițional arab.

Un loc important l-au avut obiectele de artizanat, vasele de lut căptușite cu piele și ornate cu fir de aur, țesăturile de mină, hainele caracteristice portului marocan.

Lucruri ce dovedesc că succesul de care s-a bucurat expoziția studenților marocani nu a fost deloc întâmplător.

NELU MUSTA

MĂRȚIȘOR STUDENȚESC '82

UN MĂRȚIȘOR DIN CRÎMPEIE DE SUFLET FRUMOS

Manifestare cultural-artistică de tradiție în centrul nostru universitar, MĂRȚIȘORUL STUDENȚESC se înscrie în această primăvară ce prevestește un an rodnic în șirul manifestărilor cu care tineretul amfiteatrelor timișorene omagiază o dublă aniversare cu puternice rezonanțe emotive: 60 de ani de la înființarea U.T.C. și 25 de ani de la crearea U.A.S.C.R. Era deci firesc ca cele peste 6 zile de spectacol, reunind pe o scenă generos deschisă tinereții, frumuseții și măiestriei artistice studenți de la cele 4 institute, să poarte nu numai bucuria exprimării prin artă a gândului frumos ci și responsabilitatea unor exigențe pe care le cereau rigorile unui moment de bilanț.

Festivalul-concurs „Mărțișorul studentesc”, ediția '82 a fost o reușită. O confirmă numărul mare de formații artistice și interpreti prezenți în concurs, calitatea prestațiilor artistice, numărul impresionant de formații noi, unele de certă va-

loare, altele promisiuni. O confirmă și publicul care inundă sălile de spectacol la toate secțiunile din concurs, purtând un permanent dialog cu scena până la ore târzii, adevărat barometru de calitate al actului artistic.

Fără pretenția unei cronici de specialitate dar privind de la masa juriului și filtrând prin propriile exigențe fiecare moment artistic, de asemenea, sintetizând și aprecierile celorlalți membri ai juriului, aș desprinde câteva concluzii care, puse cap-la-cap, pot reface filmul celor 6 zile de spectacol, cu emoțiile, bucuriile și necazurile lor, cu împlinirile și neîmplinirile inerente unei competiții. Aceasta și pentru că unele secvențe se cer mai îndelung studiate atât de către protagoniștii momentului cit și de către instructorii culturali, factori responsabili cu activitatea cultural-artistică studențească din institute și instituții de cultură. Deci MOTOR!

„SĂ-NVĂȚĂM SĂ-NDREPTĂM ȘI SĂ FIM MAI BUNI!

Categoric, ziua-intii a fost dominată de spectacolul brigăzilor artistice. Să le trecem în revistă:

„SCALPELU” (I.M.T.) — Text colectiv, bun. „Amintirile unui stagiar” s-au derulat prin momente izbutite sub aspect artistic cît și al criticii cu adresă precisă. Formația și-a (re)găsit o nouă linie, o nouă componentă, și sperăm, drumul spre cotele valorice cu care ne-a obișnuit în anii precedenți.

„MOLECULA” (Tehnologie chimică), aniversînd al 5-lea an de existență. Felicitări și „La mulți ani!”. Dar cu alt text, nou. De acord, Ovidiu Bogdan? Ne-am convins că are cine să-l interpreteze, așa că... așteptăm!

Brigada Facultății de construcții, secția INSTALAȚII. „Că noi vrem să criticăm, ca să și-ndreptăm”, am înțeles dar sînt convins că o puteți face și mai bine. Reținem: „Timpuri romantice de-altădat / Unde sînteți voi acum? / Ea-ți cerea o sărutare / Dar nu mirosea... a fum”!

Brigada Comitetului de complex — „Copii mari, copii mici” s-a intitulat spectacolul pus în scenă de studenții NICU ȘTIRBU și VASILE MILEAGA. Admirabil debut. Text inteligent, interpretare pe măsură. O formație de locul I. La fel și inițiativa Comitetului de complex.

Brigada Facultății de științe ale naturii — text Mariana Mirică, coordonator Mi-rela Popovici. Deviza lor: „Decit mult și fără rost, mai bine puțin și prost”. Deviza noastră: „Decit așa mai bine nă!”.

Brigada Institutului agronomic — text și instructor, Sergiu Siharu. La pian, Sergiu Siharu. Felicitări. Totuși, și studenții s-au descurcat foarte bine. De locul I.

Brigada Facultății de științe economice — spectacolul „Fără menajamente” pus în scenă de studenții Radu Cărăoan și Ioan Stănescu mai are nevoie, în forma-

aceasta, de unele menajamente.

„PULS”-ul cu o scenografie originală a prezentat un spectacol neterminat care n-a prea mers la... inimă. Cred că era nevoie de un im-puls. A fost însă un „CONTRAPULS”, grup satiric reunind cîteva din cele mai bune fete ale grupei 243 (St. economice) în jurul unei idei generoase, de loc străine de inteligență și talentul lui Gh. Crișan și I. T. Morar. „Contrapulsul” a „bătut” mai bine decit „Pulsul” dar are încă nevoie de serioase corecții.

Grupul comico-satiric al Facultății de electrotehnică a fost o rușine care ne-a determinat să ne întrebăm dacă există vre-un instructor care se ocupă de acei studenți dezorientați. Dacă da, atunci cine se ocupă de respectivul instructor?

lația fericită între preocupare, pasiune și succes. Dintre folk-iști, o menționez cu totul aparte o merită duetul ADRIAN DINU (foarte bun și la muzică clasică) — MIRUNA MUREȘAN, CONSTANTIN BEGU (V Electro) și grupul medicinist FRED ZAWADZKI — GH. GUNESCH. Originali și „cei doi” cu „Blues-ul sălii de lectură” și „Blues-ul autogospodării” care ar suna (poate mai) bine și pe muzică românească. Se poate încerca. Pi-tigoi Alberto (Filologie) părea speriat de... uliu. Au mai fost cîteva interpreți destul de buni care, dacă vor munci serios au reale șanse să ne apropie de nivelul de odinioară al folk-ului studentesc timișorean.

AU ADUS APOI ȘI TOBELE

„CREPUSCUL”. Proaspăta formație de jazz a Casei de cultură a dovedit de la început calități surprinzătoare. Succes reeditat (și amplificat) cu ocazia Festivalului de jazz de la Sibiu. (În cadrul Mărțișorului '82 „Crepuscul”, laureat al locului I la Sibiu, a ocupat locul II, în condițiile neacordării locului I. Nimeni nu-i profet în casa lui).

„CELALTE CUVINTE”, grupul vocal-instrumental al Casei de cultură a studenților s-a prezentat bine comparativ cu celelalte... formații. Sîntem siguri că în curînd vor spune mai mult. Grupul „TRANSIT” (Electro) cu piesa „Muguri de primăvară” a arătat că se poate mai mult iar grupul „INDEX” (I.M.T.) și-a supralicitat pianistul (UDO FRETKE). „CRATER” de la Mecanică a fost o... prăpastie. Piesa a 2-a a grupului, „cea mai frumoasă”, a fost... cea mai urîta.

IN LUMEA THALIEI

Spectacolele de teatru au fost dominate de Studioul „THALIA” al Casei de cultură a studenților, îndrumat de instructorul VIOREL MARINEASA. Cele 4 secții, în limbile română, sîrbă, germană și maghiară au prezentat spectacole atractive, puse în scenă de regizori studenți, bine apreciate de public și juriu. Originale și atractive au fost și spectacolele prezentate de facultățile de Tehnologie chimică și Șt. economice. Recitatorii, deși puțini la număr au creat momente deosebit de izbutite acolo unde textul și interpretarea au conlucrat în mod fericit.

Iată cîteva aprecieri din dosarul de juriu al EUGENIEI CREȚOIU. Studioul „Thalia” secția în limba sîrbă a prezentat piesa „Tinerețea nu se teme de nimic”. „Formulă de spectacol bună, interesantă. Spectacol crud dar frumos și delicat”. Secția în limba română a pus în scenă piesa „ZAMOLXE” de L. Biaga în regia studentului Constantin Rădoasă. „Interpretare sub nivelul părții tehnice” — spune E.C., iar despre montajul în limba germană alcătuit de colegul nostru de redacție, Helmuth Frauendorfer, „spectacol modern, bine interpretat în special de băieți. Fetele să se implice mai mult”. Iată și aprecierile despre spectacolul în limba maghiară a studioului THALIA (instructor L. MATRAI): „Interpretare foarte bună și pus la punct, cu talent”.

Cîteva aprecieri asupra evoluției recitatorilor: Mihaela Pîrvu (Construcții) — „voce mică — drăgălașă — dar trebuie îndrumată”, Dorina Toader (Construcții) „ton patetic, declamator — alt repertoriu”, Angela Budrițan (Filologie) „foarte sensibilă”, Costică Țugulea (Agronomie) „bun, firesc, sincer, inteligent. Trebuie să lucreze”.

„DRAG MI-E CÎNTECUL ȘI JOCUL”

Așa cum era de așteptat, cele 2 zile dedicate folclorului în acest festival au prilejuit momente artistice de certă valoare. Nivelul de referință pentru calitatea interpretării și a valorificării folclorului românesc l-a reprezentat desigur, ansamblul „DOINA TIMIȘULUI” și taraful Casei de cultură a studenților. Sub nivelul obișnuit, de această dată, grupul „MLADOST”. Sub posibilități și nivelul obișnuit a evoluat și grupul „Datină” al Universității, dansuri bune, trei soliști și o formație de la care așteptăm mai mult). Foarte bun dansul sîrbesc al medicinistilor dar s-a cam văzut. Altul! Surpriză, dansul de divertisment.

Bine s-a prezentat și Institutul agronomic (trei dansuri și trei soliști vocali) dovedind că există o preocupare constantă pentru valorificarea folclorului bănațean și bihorean. Taraful de la Electrotehnică, bun dar prea „tehnicizat”.

Și pentru că ne aflăm, sentimental, în lumea dansului, se cuvin două cuvinte și despre dansul modern „Reflex” al Casei de cultură a studenților: modul în care s-au prezentat nu-i reprezintă dar prefigurează evoluțiile viitoare foarte bune cu care ne-a obișnuit de mult Marcel Botscheller și trupa sa.

ACORDURI FINALE

Festivalul concurs „Mărțișorul studentesc” nu reprezintă decit o etapă în drumul pregătirii acestor formații pentru confruntări viitoare, desigur, mai grele, mai importante. Există și formații cărora timpul scurt de pregătire, nepriceperea instructorilor, dezinteresul factorilor responsabili cu activitatea culturală sau, pur și simplu rigorile bunului simț nu le-au permis prezentarea pe scena festivalului. Le așteptăm... la toamnă.

În afara scenei dar foarte aproape de ea, foarte aproape cu inima și sfatul bun de studenții-artiști, frumoși prin faptele și intențiile lor s-au aflat în permanență tov. Stela Mirel, Valeriu Panasiu, Petru Andea și mulți, mulți alții. Și nu în ultimul rînd minunatul public studentesc care a știut să se bucure pînă la ore târzii de succesul colegilor de pe scenă sau să-i încurajeze cu căldură atunci cînd parcurgeau momente mai dificile.

Tuturor, integrați sau spectatori, un mărțișor alcătuit și în această primăvară din crîmpeie de suflet frumos.

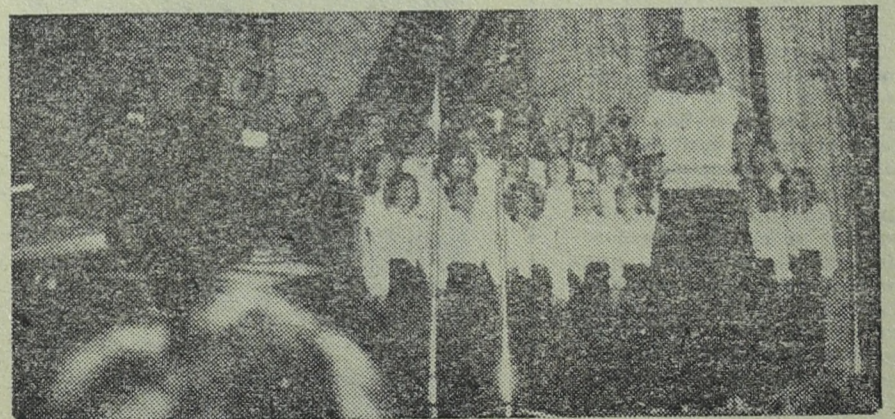
Pagină realizată de DANIEL RUMB

„ȘI MUZICA A INUNDAT SALA, FASCININDU-NE”

DORIN PACURAR (I, Șt. economice) și mai ales RADU CIOBOTEA (II Filologie) au fost cei mai buni pianști, de un

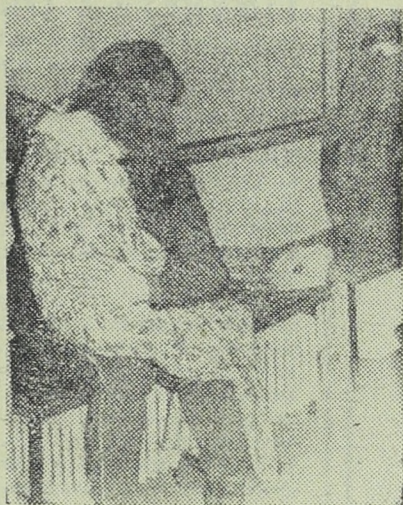
incontestabil talent. Corul Facultății de mecanică, sub bagheta neobositei Mariana Muller, a confirmat încă o dată re-

Complexul studentesc

COMPLEXUL — CARTEA DE VIZITĂ A CĂMINULUI

(Foto: DAN PARVULESCU)

trecute numele celor din comitet. Pentru recunoaștere, panoul mai conține două poze și două caricaturi. Atît. Căminul 21 are un program de activitate hotărît și concis: 1) Curățenie generală de primăvară; 2) Adunare generală cu reprezentatele căminului și cooptarea de noi membre; 3) reînnoirea agitației vizuale; 4) Ne pregătim pentru 8 Martie. Să fie asta programul pentru '83 sau nu au mai putut fi găsite alte acțiuni la fel de încântătoare și puerile. Pe cînd o curățenie generală de păcatul ignoranței? La intrarea căminului 20 un „frumos” panou cu un și mai frumos titlu „Cultură și sport”. Trei invitații la tot atîtea discoteci și un tabel nominal. Sport o fi, cultură NU. Un program care cuprinde 14 activități diverse și plăcute la căminul 19. Nu se știe dacă au avut loc, întrucît nici unul din panourile foarte frumoase decorate, dar aproape goale, nu conțin nici un rînd despre aceste activități.

Trebuia să fie decorat cu ceva și holul căminului 10. Din loc în loc, planșe de genul: „Dezvoltarea bazei materiale a activității comerciale și hoteliere”. Ca să nu existe dubii în privința lipsei de imaginație și de orientare, pe un panou, rămășițele aceluiasi efort de a decupa și lipi articole din publicații studentești. În rest, o masă de ping-pong ar da holului, dacă nu un aspect plăcut, cel puțin sportiv. Aspect plăcut în holul căminului 13, dublat de o monotonie aproape estivală și de muzica lascivă de la poartă. Și pentru a nu tulbura această ambianță nimeni nu se sinchisește să schimbe articolul din „Scinteia tineretului” din 19 martie 1982. Doritorii de senzații enigmatice sînt invitați în holul căminului 9 unde le sînt puse la dispoziție cîteva fotografii care, trebuie să recunoaștem, infățișează aspecte din activități studentești. Rămîne să ghicim din care. La căminul 8 toate par a funcționa normal. Studenții sînt informați la „Afîșier” asupra modului de distribuție a presei și a regulamentului de funcționare al clubului. Căminul 12.

Unei studente la fizică

Neglijîndu-și etica
Și-asumîndu-și riscul
N-a trecut cu fizica
Ci mai mult cu fizicul

(N. Șchiopescu)

PROMPTITUDINEA SERVICIILOR TEHNICE

tema acestui reportaj ca prin intermediul reporterului — meseriașii de reparații și beneficiarii —

ans la acest atelier de în- în spatele cantinei 1 din ențesc. Aici multă forfotă tru. Înțeleg că unde este apare și dezordine, dar ună că trebuie să lăsăm asă învingătoare. Aspectul este tocmai bun de tras

găsesc pe tov. Cserveni ierului de reparații și în- răspunde cu multă amabi- tor mele. De la dînsul aflu rdine 38 de meseriași și area 4 la Pristanda; 3 lă- rari, 1 tinichigiu, 4 electri- apare prima divergență eu am numărat doar 21 de fiînd omiși de pe listă, dar de la muncă.

uie marea arie ce trebuie această mină (cu M căci 38 mează o mină mare) de e, cămine, baze sportive). despre sirguința cu care a multe brățări de aur,

vorbă ajungem și la pro- stringentă: lipsa de ma- e arată liste de materiale reale și foarte neonora- ică îngustimea mijloacelor ate în aceste scopuri. Dar bani n-aj de unde să cum- bare unei reparații; la ma- la magazin idem.

nt? Intrebăm și noi pe a- rviciul de aprovizionare, nși sînt cei mai în măsură i în această problemă. Mi spre suprasolicitarea oame- lul de comenzi, în special cea ce face să le răpească ectat lucrărilor curente în

și vehemența discuției maxime cînd se ajunge la de „vandalismul” studenți- ile nu sînt tocmai departe

de adevăr. De ce trebuie oare ca robi- netele dușurilor abia înlocuite să dispară în cîteva zile, de ce grupurile sanitare trebuie aproape zilnic infundate cu resturi menajere, de ce trebuie aduse în fiecare zi la atelier nenumărate uși sparte de nu se știe ce furie dezlănțuită etc. Seria de ce-urilor poate continua, cu îngrijorare trebuie să recunosc, dar am fiînt să mă opresc și să concluzionez opiniile executanților.

De la bun început am remarcat imagi- nea idealizată ce au încercat să mi-o creeze cei din atelier. Ei sînt cu con- știința curată a lucrului bine făcut, iar stricăciunile sînt provocate în exclusivi- tate de studenții mînați de cine știe ce intenții nefaste.

Părerea reporterului este că adevărul este undeva la mijloc: nici studenții nu sînt niște „brute Neanderthaliene” dar nici atelierul de reparații nu este „raiul pe pămînt” în privința modului cum își îndeplinesc unii executanți obligațiile de serviciu.

Așa că să dăm cuvîntul beneficiarilor: — Am venit la începutul anului și am găsit ușa dărîmată. Am solicitat ajutorul timplarilor, dar fie nu puteau s-o facă (?), fie nu aveau timp. Am renunțat și am improvisat o reparație noi, cum am știut.

(Stanciu Marius, I T.C.M.)

— Încă din toamnă curgea chiuveta, prin toate părțile. După nenumărate au- tografe în caietul de evidență a defecțiunilor, după nenumărate vizite la atelier, ne-am ales cu dimineți de zadarnică așteptare. Pînă nu am spus „veniți că vă plătesc” ecoul vorbelor mele nu stîrnea nici un interes; m-a costat 50 de lei.

(Răilean Adrian, IV E.T.C.)

— Am stat vreo 10 zile fără lumină. Crede-mă nu există nici o improvizație pe faza noastră, nici un exces de consum de curent — am cercetat eu personal. Dar parcă te crede cineva. Trebuie să se caute făptașul. Care făptaș? Scurt-circuitul din dulia unui bec; asta este problema electricianului.

(Negrea Florian, II Mec.)

— Păcat că nu m-ai văzut cum merg la baie cu ligheanul plin de apă, căci chiuveta este spartă încă din noiembrie. Dacă am sesizat? Dar știa și administratorul, în caiet ai văzut cîte solicitări am făcut. Și pauză! Nici măcar o vizită protocolară.

(Cioca Șaria, V Mec.)

— Maneta de la WC este stricată de 2 luni de zile; dușurile sînt inutilizabile; linoleumul ăsta rupt mi s-a promis că va fi reparat, încă de la începutul anului. Și vezi ce s-a făcut! Cam puțin!

(Rușca Vasile, I T.C.M.)

— Noi avem geamul ăsta spart (nu de noi) de la începutul anului și observi că nu se poate deschide. Am chemat dar n-a venit încă nimeni.

(Cămăran Dorin, I T.C.M.)

— Căminul 8 C are 22 ani de funcționare, dar fără nici o reparație capitală. Cîrpelile nu mai țîn și astfel apar inundații, stricăciuni de tot felul. (Sirbu Letiția, ajutor administrator, că- min 8 C)

— Remedieri necorespunzătoare ceea ce presupune intervenții periodice; ne- rezolvarea unor lucrări cuprinse în pla- nul serviciului tehnic (curățirea canali- lui principal de scurgere, vopsirea gru- purilor sanitare); electricienii de după amiază nu sînt de găsit ceea ce a dus la spargerea tabloului de siguranță. (asist. Duran Vasile, director educativ, că- min 8 C)

— Am remarcat totala lipsă de promp- titudine, lucrări executate doar parțial și uneori de o calitate precară; este evi- dent că o mai bună organizare a colec- tivului de acolo ar duce la rezultate mai eficiente. (șef lucr. dr. ing. Bartzer Ștefan, director educativ, cămin II C)

Deci concluziile articolului sînt clare: acei studenți plini de energie și de ini- tiativă în crearea de stricăciuni să-și re- vizuiască atitudinea înainte de a fi dați afară din cămin, dar pe de altă parte mai multă promptitudine din partea exe- cutanților nu ar strica. Și fiți mai auto- critici tovarăși, nu așteptați priza!

LAURENȚIU BADEA

Se simte cît de cît și viața „spirituală a căminului. La căminul 15 vizita medicului a avut urmări pozitive. Cei care pătrund în cămin sînt informați prin patru articole mari și late asupra pericolului bolilor vene- rice și modul în care pot fi evitate. Se simte că autorul (sau autorii) are o serioasă docu- mentare în materie. Studen- tele din căminul 16 trăiesc și acum ușor amețite de mirosul florilor pe care le-au primit de 1 sau 8 Martie. Articolul despre autogospodărire (singurul întreg de la gazeta de perete)

probabil a fost scris înainte de... sau în loc de... Totuși cineva ar trebui să facă ordine și curățenie în căminul 16. Vine primăvară și sînt de așteptat oaspeți. Ar fi nedrept să nu recunoaștem că, uneori, am fost plăcut surprinși de modul în care ni s-au infățișat unele că- mine (spre exemplu căminul 2 MV). Am considerat că așa este firesc să fie și ne-am oprit doar acolo unde ignoranța, in- cultura, nepăsarea sau comodi- tatea aduceau prejudicii prea mari condiției de student.

MIHAI MINEA

GAZDA MULT VISATĂ

Oferim o ladă de bere plus cinci sticle de lichior „Glacial” împreună cu un buchet de fru- moși trandafiri albaștri de plas- tic și o pereche de clăpări mă- rime îndoienic, studentului care a fost în stare să găsească gazda gazdelor, gazda din vi- sele făurite între cei patru pe- reji (cîte unul de fiecare coleg) și o chiuvetă, la cămin.

Mulți studenți caută gazdă fiindcă s-au certat cu colegii de cameră, sau nu s-au certat încă cu colegile. Alții însă, s-au cer- tat cu disciplina de cămin.

Gazda mult visată locuiește întotdeauna foarte aproape de facultate, la o distanță care se poate parcurge în trei minute (7,57-8,00), oferă acces la lift, aragaz, baie, televizor, scrumiere, telefon, și alte accesorii.

Conform principiului unanim acceptat și încetățenit că „ni- meni nu-i perfect”, gazdele au diferite păreri despre ceea ce nu se face. Aflăm astfel că nu

e voie: să deschizi sau să in- chizi fereastra seara, după ora 21, că te aud vecinii; să fumezi, dacă gazda nu fumează sau in- vers; „să pregătești seminarii de a doua zi” împreună cu persoana care este cea mai în măsură să te ajute; să nu te miri, și mai ales să nu protes- tezi dacă din senin își mai creș- te în cameră un chiriaș sau chiar doi.

Timp de o zi întreagă am bin- tuit și noi cartiere mărginașe ale orașului, oprindu-ne la adre- sele indicate de mica publici- tate.

Gazdă nu am găsit, însă la o adresă am găsit niște vecine binevoitoare care ne-au asigu- rat că „puteți face orice, doam- na e foarte cumsecade, dar știți cum e: dacă locul e bun, gazda e rea, dacă gazda e bună...”

Noi însă le-am fi preferat pe amîndouă. Bune.

TANIA SIMIRAS
GABI BOCANETE

CONSEMNARI

MIEZUL MUZICII — VALOAREA

În luna martie, viața culturală a Timișoarei s-a bucurat de ilustra prezentă a artistului poporului Ion Voicu, dirijat de această dată de fiul său, talentatul Mădălin Voicu.

Artiștii oaspeți au avut amabilitatea să răspundă unui mozaic de întrebări, ale căror răspunsuri își propun să completeze imaginea publicului (și studențesc) despre lumea muzicală contemporană.

Rep.: Ion Voicu, sint apreciați în lume muzicienii interpreți din țara noastră?

Ion Voicu: Artiștii români sînt foarte apreciați pe plan mondial, iar valoarea autentică este primul argument cu care ei își cuceresc faima. Aceasta, fără îndoială, decurge din talentul, din truda lor, din faptul că ei cîntă cu simțămintele pămîntului și ai neamului lor.

Rep.: Dar compozitorii?

Mădălin Voicu: Compozitorii români contemporani, continuatori ai unei vechi și notorii tradiții, sînt foarte apreciați în străinătate. Dovada o fac numeroasele premii obținute în diferite țări, de lucrări ale lui Tiberiu Olah, Anatol Vieru, Șerban Nichifor.

Rep.: Ion Voicu, știu că vă pasionează compoziția...

Ion Voicu: Da, un muzician simte nevoia să facă și altceva în afară de solistică. Așa a făcut și Enescu și alții. Compoziția este deci pentru mine o necesitate, iar pentru că nu pot să-i dedic prea mult timp, compun bucăți scurte. Așa este și „In memoriam” — dedicată lui George Enescu, lucrare pe care am interpretat-o în concertul de la Timișoara și pe care consider cea mai elevată creație a mea. Poate pe viitor mă voi ocupa și de alt gen de compoziție.

Rep.: Mădălin, te gîndești să compui? Spune-ne ceva despre compozitorii generației tale.

Mădălin Voicu: Eu știu să cînt la vioară, știu să dirijez — dar nu mă numesc între compozitori; pentru aceasta îți trebuie foarte mult timp să te acomodezi cu un stil anume, să-ți găsești predilecția către ceea ce vrei să faci, trebuie o experiență foarte vastă și apar niște pretenții pe care trebuie să le ai de la tine, pe care nu le dobîndești decît în timp.

Eu știu să orchestrez, să armonizez piese, însă să mă numesc compozitor — nici pe departe. De altfel, nu știu dacă voi reuși vreodată acest lucru, pentru că nu mă preocupă și nici nu am timp.

A compune înseamnă deja o complexitate: trebuie să fii și instrumentist și dirijor. De aceea spun că există azi cîțiva compozitori care nu au nimic comun cu muzica: efectiv se apucă și înșiră note sau nici măcar note — totul e pe figuri. Unii se așează în fața microfonului și imprimă cu computer sau sintetizatoare o linie care nu are nimic comun cu muzica, niște fluierături și niște vijituri, după care mai suprapun peste banda aceea niște zgomote etc.

Eu, ca dirijor, nu-l înțeleg. În calitatea celui care le cîntă lucrările, ar trebui să-i înțeleg. Dacă ai vrea să împarți o partitură de genul acesta pentru a o învăța pe dinafară, n-ai cum s-o împarți, nu poți să o împarți. La o partitură normală, pînă la romanticii tîrzii sau chiar contemporanii de după 1915 (Prokofiev, Messien) lucrările au dezvoltare, au punte, au repriză, au expoziție, au reexpoziție. Se poate împarți. În timp ce pe compozitorii de care vorbeam, dacă-l întrebi „Cum împarți eu lucrarea asta?”, se uită la tine și-ți răspund: „Dumneata crezi că mai ești pe vremea lui Bach?”. Există desigur și tineri compozitori de adevărată muzică, între care cel mai talentat îl consider pe Șerban Nichifor.

Rep.: Cei ai dirijat în anul trecut și unde?

Mădălin Voicu: În 1981 am dirijat în țară la Arad, Oradea, Botoșani, Brașov; în Grecia, la Festivalul primăverii de la Salonica, în R.F.G., în Argentina

și Brazilia — la Festivalul iernii. Lucrările alese au fost de Rossini, Beethoven, Dvorak, Schubert, Mozart, Haydn, Enescu, Doru Popovici. Și la Timișoara am făcut o lucrare foarte frumoasă a lui Doru Popovici, „Codex Caioni”, care are la bază motive de muzică laică veche românească. Este o piesă care mi-a plăcut de la început și o consider ca una din cele mai bune lucrări ale lui Doru Popovici.

Rep.: Unde vei mai dirija anul acesta?

Mădălin Voicu: Plec într-un turneu în R.F.G. și Elveția, în vară voi dirija în Argentina și Brazilia, în noiembrie în S.U.A.

Rep.: Avem din generația tînă, dirijori de valoare?

Mădălin Voicu: Niciodată nu am avut atîția tineri dirijori ca acum. Dintre cei mai buni cred eu că sînt Horia Andreescu, Ovidiu Bălan, Brîncuși, Măndea.

Rep.: Ion Voicu, dumneavoastră ce credeți despre grupul „Song”?

Ion Voicu: Cred că place la public și este ceea ce se numește „la modă”. Nu se poate compara, așa cum sînt tentați unii să o facă, cu Madrigalul.

Din muzica selectată pentru repertoriu au alcătuit ceva comercial, între muzica populară și ușoară.

Cu toate acestea, nu pot spune că nu au o valoare a lor, valoare conferită de unicitatea și originalitatea lor.

Rep.: Între tinerii noștri violoniști, vă întrezăriți un potențial urmaș spiritual?

Ion Voicu: Fără îndoială că există certe talente în formare la ora actuală: Mihaela Martin, Liliana Ciulei. Dar ele sînt încă tinere, viitorul va confirma speranțele pe care ni le punem în ele.

Rep.: Ce hobby aveți?

Ion Voicu: Hobby-ul meu este Orchestra de cameră București — cotată ca una dintre cele mai bune de acest fel din lume. Pornind de la vechea vorbă de duh: „omul sfințește locul”, am organizat această orchestră, în care am cooptat pe cei mai buni instrumentiști din țară.

Mădălin Voicu: Eu cînt muzică pop și rock.

Rep.: Cine mai face muzică bună la noi în sensul hobby-ului tău?

Mădălin Voicu: Cel mai bun chitarist îl consider pe Florin Ochescu, cea mai talentată cîntăreață — Dida Drăgan; cea mai cultivată și mai elevată cîntăreață — Corina Chiriac; cel mai bun cîntăreț — Mircea Romcescu; cel mai bun compozitor de muzică tînă, nouă — Adrian Enescu.

Ca interpreți de muzică tînă, cu rădăcini folclorice românești, apreciez în mod deosebit pe Mircea Banicui (care e foarte talentat) și pe Tudor Gheorghe — foarte apropiat de filonul folcloric autentic.

Rep.: Acum, după ce ai dirijat filarmonica timișoreană, ce ne poți spune despre ea?

Mădălin Voicu: Orchestra timișoreană este recunoscută prin seriozitatea și prin participarea activă a fiecărui instrumentist, prin receptivitatea ei. Nu știu ce aș mai putea adăuga.

Mulțumind și cu acest prilej aleșilor oaspeți pentru amabilitatea lor, ne exprimăm speranța de a-l revedea printre noi în luna mai la Festivalul „Timișoara Muzicală”.

LUMINIȚA MARINA

TINEREȚEA ORAȘULUI (II)

Să zăbovești o clipă, buimăcit de soarele lui aprilie, surprins parcă asupra unei greșeli de nețigăduit, să renunți încetul cu încetul la toate planurile ce întretaie spațiul alb al acestei zile, și să te îndrepti, învins, și încă șovăitor, spre parc.

Să descoperi, cu uimire, că orașul rămîne mult în urmă, zgomotele lui se îndepărtează pînă la a nu mai fi decît un murmur stîns, o legănare, un foșnet, să-ți stabilești undeva în văzduh un punct de reper pentru ceea ce este — și va trebui să fie — pentru tine, ORAȘUL, și apoi, căutîndu-l, să nu-l mai găsești, să te cuprînsă teama și să simți ivindu-se, de pretutindeni, frumusețea nefirească a unui tărîm nou, dincolo de care nimic nu mai poate fiînța, fiindcă nici o altă existență nu mai poate fi, aici, vrednică de crezare.

Să întrezărești un adevăr cu mult mai surprinzător decît aceste toate, anume acela că, înmiresmată și ademenitoare, bucuria nu se revărsă dinspre lucrurile inconjurătoare către tine, ci se ridică de pe fruntea ta, de pe buzele tale, de pe privirile tale ce-și istovesc culorile și insetarea, că faci parte, fără cale de întorcere, din această nebunie, din această ispită, din această biruință, și nu numai atît, ci mai mult, că tu însuși ești pricina acestor întimplări.

RADU CIOBOTEA

ÎNSEMNĂRI DESPRE „CENUȘĂREASA”

PATRIA-I TAINĂ,
PATRIA-I ȘOAPTĂ...

Cunoscutul poet Mircea Micu publică la Ed. „I. Creangă” volumul „Cu inima în palmă”, destinat cititorilor tineri (și nu numai lor). Poetul nu este la prima lui încercare de acest fel. El a debutat cu un volum pentru copii. Și cum copiii îl sînt dragi lui Mircea Micu (el alcătulește dealtfel și „Almanahul copiilor” — singura publicație de la noi destinată într-adevăr copiilor), iată, se reîntoarce la ei, de data aceasta cu un volum de poezie patriotică. Oh, să nu ne speriem, nu este vorba de poezia patriotardă a veleitarilor care au sărăcit noțiunea de patrie de adevărata ei încărcătură și frumusețe. Pentru Mircea Micu patria este taina sfîntă pe care o apără în versul lui, minunea pe care-o rostește cu sfială: „...Numai în fața Ta mă simt liber și sfînt./ vorbele mor, sînt mut ca o vioară fără de strune./ O libelulă sînt, nimic nu sînt,/ cînd mi te arăți Tu dureros de frumoasă minune./ Mă sîlesc să-ți spun cît de mult te iubesc...”. Firește, și-n acest volum, nostalgia ținutului natal, a Ardealului, rămîne la fel de puternică: „Aud un clopot în Ardeal, departe,/ cum liniștea în două o desparte./ Bate prelung și dangățul îi sună/ ca și cum cineva ar bate-n lună// ...Nu pot să dorm și-auscult tăcut și pal/ cum bate lung un clopot în Ardeal...”. Nostalgie dublată de-un sentiment (evident și-n precedentul volum — „Murind pentru prima oară”) tot mai pronunțat al stingerii, al trecerii spre neființă: „...Eu într-o zi m-oi duce nostalgic să mă plimb/ pe-acele dulci coline ce nu le-aș da în schimb/ și coborît în mine, nepăsător trecînd,/ am să mă scurg încetul cu-ncetul în pămînt...”. Și dacă vorbim despre Ardeal, nu putem să nu amintim măcar o strofă două dintr-un poem (sînt mai multe în carte) închinat lui Iancu: „Și se făcea că, prin Ardeal/ umbra de-o vreme Iancu iar/ trecînd îngîndurat pe cal/ și cu pistoalele-n șerpar./ Era tot tînăr și fecior/ și-avea pe chip surisul blind/ și ochii mistuiți de dor/ arzînd pe fața lui de sfînt./ El se oprea din cînd în cînd/ s-asculte-n noapte, nemișcat,/ zbaterea codrilor în vînt/ trecînd spre cer ca un oftat”.

Bineînțeles, nici aici nu lipsește mama, obsesie constantă a liricii lui Mircea Micu: „...Mamă pe care te iubesc / și care m-ai născut pe mine, / de dinspre dor încăruntesc/ și dinspre tine...”. Poetul le vorbește celor mai tineri despre toate cîte-i sînt sfînte și dragi cu discreția și eleganța de care sînt în stare numai scriitorii adevărați. Deci, printre atîtea „voci” răgușite — și obositoare! — care pretind a se rosti despre patrie, cartea lui Mircea Micu este o oază de liniște și bun simț, o oază de poezie...

DUMITRU TOMA

„TENISUL E VIAȚA MEA“

— Nadia Becherescu, ești o jucătoare de tenis foarte cunoscută de iubitorii sportului românesc. Cum a fost începutul?

— Imi plăcea foarte mult sportul. Nu concepam și nu concep viața fără sport. Practicam înot, schi, alergare. În plimbările alături de tatăl meu, mă simțeam atrasă de terenurile de tenis.

— Când a fost asta?

— La 10 ani, când în mod neașteptat tenisul a devenit viața mea.

— Apoi?

— Apoi, bineînțeles muncă. Sacrificii și... primele performanțe: titlul de campion național, la categoria de vîrstă 11-12 ani, la 13-14 ani simplu și dublu mixt, precum și un loc doi la dublu fete.

— Care a fost victoria cea mai îndrăgită?

— Cred că în Austria, când am învins-o pe elvețiana Cristien Jalissaint, care acum e cotată printre primele 50 din lume.

— Apoi au urmat turneele.

— Da cele mai importante, cred, au fost mondialele de juniori din Orrenge-Bowe (Florida) și bineînțeles Roland-Garosul (la junioare). Apoi turneul din Maroc la Casablanca, europenele de la Nisa și balcaniada din Atena, de care mă leagă amintiri plăcute.

— Când ți-ai dat seama că poți face tenis competitiv?

— La 12 ani când am învins-o pe Ma-

rilena Todoran, de la clubul Dinamo.

— Nadia, ești studentă în anul I la Facultatea de tehnologie chimică, secția TSCO. De ce ai ales acest drum?

— Microbul familiei, cred.

— Ne-ai mărturisit că te antrenezi zilnic, încă de la 12 ani, 3-4 ore pe zi. Nu te împiedică în realizarea ta ca inginer chimist?

— Este greu să le împaci pe amîndouă de nota 10.

— Prima sesiune?

— Am reușit să obțin nota maximă la ambele examene.

— În timpul antrenamentelor, l-am zărit pe tatăl tău în tribună...

— Tatăl meu m-a ajutat enorm de mult, nu numai că a investit bani în echipament, rachete, chiar și o mașină automată de aruncat mingi, dar consider cea mai mare investiție a sa, cea de ordin afectiv, care mă face responsabilă și bătaioasă în timpul meciurilor. Uneori mă simt chiar handicapată considerînd că nu pot să aduc măsura pentru tot ceea ce a făcut pentru mine.

— Ce-ai face dacă din nefericire ți-ai rupe mina la schi?

— Nu știu, cred că m-aș apuca să joc cu dreapta, sînt stîngace... Dar, oricum aș rămîne la prima mea dragoste: tenisul.

— Ce înseamnă un meci de dublu?

— Nu-mi place dublul, joc doar cînd sînt nevoită. Sporturile de echipă, în general, le evit deoarece depinzî de coechipieri și ei depind de tine. Nu mă simt pe picioarele mele.

— Ai emoții în spatele fileului?

— Nu prea. Totuși cel mai emoționant turneu mi s-a părut cel de la Avon Futures, în Statele Unite, cînd am jucat ca senioare cu adversare bine cotate.

— Ai jucat cu Virginia Ruziei?

— Nu, am jucat în schimb cu Lucii Romanov. Am fost la un pas de victorie: un set și 6 la 5 în setul al doilea, dar a intervenit respectul față de o mare jucătoare și...

— Ce înseamnă Timișoara pentru tine?

— Orașul cel mai frumos din țară, pe care nu l-aș da pentru nimic în lume.

— Planuri de viitor?

— Am să joc tenis toată viața. Cîțiva ani voi mai juca tenis de performanță. Mă pregătesc pentru naționalele de senioare, care vor avea loc în orașul meu natal, pentru o serie de turnee în R.F.G., din cadrul circuitului Dunlop.

— Ți dorim mult succes.

**FLORIAN MIHALCEA —
HORIA DULVAC**

MARADONA STORY

Nici un jucător n-a făcut să curgă ațita cerneală în ultimul timp în Argentina precum Diego Maradona — campion printre campioni, fotbalistul care va fi cu siguranță ținta camerelor de luat vederi (și nu numai) la turneul final al Mondialului din Spania.

Povestea a început odată cu sosirea, la sfîrșitul lui '80 la Buenos Aires a unui emisar de la Barcelona, care i oferea clubului Argentineos Juniors — unde Diego era legitimat la acea dată, nu mai puțin de șase milioane de dolari, în schimbul său. Urmează, apoi, mai bine de șase săptămîni de lungi tratative pentru a se ajunge la un acord: prețul — mai mare, adică șapte milioane, transferul urmînd să devină efectiv de-abia după turneul final. Dar un „detaliu“ va stopa operațiunea: Argentineos Juniors era îndatorat pînă-n gît și dealtfel nici nu mai putea face față pretențiilor ridicate de jucătorul în chestiune; era necesar deci un acout de două-trei milioane, dar Barcelona nu a vrut să riște.

Nu mai exista decît o ieșire pentru Argentineos Juniors: găsirea unui acord cu River Plata, singurul club argentinian ce putea face față unei operațiuni de asemenea anvergură, cu cei 115.000 acționari și un stadion care permite încasări enorme. Și n-au fost necesare decît 36 de ore pentru ca cele două cluburi să se pună de acord. În acest moment, intervine însă problema contractului. River Plata accepta cea mai mare parte a condițiilor, dar cerea ca salariul lunar convenit lui Maradona să nu fie mai ma-

re decît al celor mai bine plătiți jucători ai săi. Iar la acea oră, efectivul lui River era unul din cele mai „bogate“ din lume, cu șase internaționali campioni mondiali: Fillol, Passarella, Tarantini, Diaz, Luque, Ortiz. Acordîndu-i lui Maradona cei 65 de mii de dolari pe care acesta-i pretindea lunar, s-ar fi ajuns la o adevărată revoltă, chiar dacă transferul acestuia ar fi fost rentabil.

Deci (în februarie '81) River Plata spune nu transferului, moment în care renunță la Luque și Ortiz, pentru a-l angaja pe Kempes, apoi o suită de internaționali: Gallego, Garcia și Olarticochea.

Maradona rămăsese pe dinafară! Și nimeni nu putea să-i plătească pauza din februarie! Este momentul în care Boca Juniors, fără un gologan în casă, dar constrînsă la o mișcare spectaculoasă pentru a recupera o parte din terenul pierdut față de marele rival, se prezintă însă cu banii pregătiți și cu... entuziasm, ridicînd în doi timp și trei mișcări jucătorul. Argentineos își dă acordul, cu condiția ca Boca să-i preia în sarcina sa toate datoriile și vechile angajamente, care nu erau deloc neluate.

Boca Juniors a avut un sezon 1981 de-a dreptul nesperat: campioană, după ce a condus întrecerea de la început pînă la sfîrșit, disputînd meciuri amicale în fiecare săptămîină (toate cu participarea lui Maradona). Dar, fiecare meci prefigurează un dezastru financiar și a-

ceasta pentru că Diego costă clubul mai bine de o sută de mii de dolari la fiecare apariție în teren! Iar bluff-ul nu întîrzie. La sfîrșitul anului trecut, Boca nu mai poate plăti. Toate conturile clubului sînt blocate din ordin guvernamental! În aceste condiții, onorariile lui Maradona sînt din ce în ce mai întîrziate; unele chiar în cecuri fără acoperire. Entuziasmul său scade iar indisciplina crește. (În seara unui meci amical cu Flamengo, la Rio, el pleacă la Las Vegas pentru a asista la un meci de box dintre Leonard și Hearus, cerînd apoi o învoire de la partidă următoare a echipei sale). Rezultatul? După cinci meciuri din noua ediție a campionatului, Boca agonisește cu greu trei puncte iar consecințele sînt grave: un adevărat exod al suporterilor săi către eternul rival — River Plata.

În atari condiții, conducerea clubului, după ce lichidează toate datoriile, începe să se ocupe din ce în ce mai mult de acest jucător care nu-și mai justifică imensele sacrificii materiale. Chiar dacă

suporterii sînt entuziasmați, diriguitorii apreciază doar performanța. Iar Maradona nu este nici pe departe un jucător de travaliu — precum Schuster, de exemplu. Fără a fi un Pele, el se apropie totuși de „El Rey“, chiar dacă stă minute întregi inactiv realizînd apoi brusc acea explozie tehnică, ce tranșează de cele mai multe ori soarta unui meci. Așa a fost de exemplu la Abdijan, unde publicul nu i-a iertat lui „Dieguito“ cele 65 de minute de-a dreptul insipide; fluierînd-ul copios. A urmat apoi reacția acestuia, care, lovit în amorul propriu s-a trezit din amorteală, marcînd 3 goluri în 4 minute! După care a urmat din nou apatia.

Dar această nonșalanță devine de-a dreptul deplasață atunci cînd casele de bani sînt goale. Ea ar putea servi drept pretext, Maradona riscînd un epilog nu prea plăcut, chiar dacă, Barcelona bate din nou cu discreție la poarta lui Argentineos Juniors.

MHAI JUNEA

A devenit pentru noi titlul mondial o fata morgana?

Ce s-a întîmplat în R.F. Germania la cea de-a X-a ediție a Campionatelor mondiale de handbal am văzut, sau mai bine zis am auzit cu toții. Depunîndu-și încă din start candidatura pentru una din treptele podiumului de premiere — favorizați fiind și de o grupă semifinallă zice-se mai ușoară — băieții noștri și-au dat în petic.

A fost fără îndoială cel mai usturător eșec suferit de echipa noastră într-o întrecere mondială, eșec datorat lipsei de concentrare, ușurinței cu care — pe parcursul partidei — băieții au acceptat înfrîngerea și nu în ultima instanță de alegerea unei tactici greșite. E adevărat echipa noastră a „beneficiat“ de nefericita colaborare a unor factori nefavorabili, dar la drept vorbind nu putem motiva eșecul tricolorilor prin forma de excepție a portarilor Basiei și Laurenzo Rico. Și oricine își poate da seama că victoria spaniolilor în fața noastră nu s-a datorat peliculei de lac așternută de organizatori în Eissporthalle din Frankfurt pe Main, din simplul motiv că jocul s-a disputat în aceleași condiții pentru ambele echipe, iberteci jucînd și ei pe aceeași suprafață. Adevărul e — și oricît de mult ne-ar durea, trebuie să-l recunoaștem — că echipa a jucat foarte slab meciul cu Spania, bîzîndu-se pe palmares, știîndu-se în ascensiune de formă, optimism amplificat în exclusivitate prin contribuția presei. Și astfel, în timp ce Uria și ceilalți iberici zburdau nestîngheriți pe teren, teama și-a făcut loc în formația noastră, coborînd-o de pe culmile efemere ale optimismului. Cu glezna inflamată, Vasile Stîngă n-a putut depăși înverșunarea adversarilor, lipsa de calm și de luciditate a celorlalți azezîndu-se la temelia acestei înfrîngeri. Doar Mircea Bedivan s-a putut desprinde de atmosfera de completă cădere, dar se vede treaba că nici în R.F. Germania cu o floare nu se face primăvară.

Deci din nou labilitatea psihică și-a spus cuvîntul și ce rău ne pare că băieții lui Nicolae Nedef și Lascăr Pană n-au învățat nimic din finala olimpică de la Montreal.

Carențelor din faza defensivă li s-au adăugat atacurile uneori stereotipe, echipa bîzîndu-se prea mult pe forța și talentul lui Vasile Stîngă (dovadă că în meciul cu Spania cînd acesta a fost accidentat, norocul n-a vrut sub nici o formă să ne suridă). Poate că dacă ar fi desfăcut mai mult jocul pe extreme, tricolorii ar fi depășit mai ușor apărarea pe două linii (4+2 sau chiar 3+3) a plavilor, ce-a care le-a pus atîtea probleme și o victorie în plus în grupa preliminară ar fi schimbat complet datele partidei cu Spania. Poate că dacă ar fi folosit mai mult forța de atac a lui Marian Dumitru, Mircea Bedivan, Alexandru Fölker, cifrele înscrise în dreptul echipei noastre ar fi fost mai mari. Davadă meciul cu Ungaria — în care Marian Dumitru revenindu-și din apatia de pînă atunci la secundat cu succes pe Vasile Stîngă — de departe cel mai bun al tricolorilor la această competiție.

Dar toate au rămas acum în urmă și dincolo de aceste semne de întrebare pe care le-a ridicat echipa noastră, rămîne o singură certitudine: această a X-a ediție a Campionatelor mondiale a fost presărată de surprize la tot pasul, bulversînd complet ierarhia mondială stabilită acum 4 ani în Danemarca. Campioana lumii de atunci, echipa R.F.G., gazda actualei ediții, s-a clasat de abia pe locul 7, ratînd posibilitatea calificării directe la J.O. și retrogradînd în grupa valorică B a „mondialelor“. Nici campionii olimpici de la Moscova, reprezentativa R.D.G., n-a avut o soartă mai bună: învînsă de Cehoslovacia și remizînd cu Polonia, a obținut în extremis locul 6 și aceasta numai pentru că Elveția a reușit să smulgă un punct selecționatului R.F.G. De același complex fericit a beneficiat și Iugoslavia, ajunsă în finala pentru locurile 1-2 grație victoriei Spaniei în Meciul cu România, și remizei dintre formațiile Danemarcei și Ungariei Altfel, în condițiile normale ale unor succese obținute de România și Danemarca, plavii și-ar fi disputat locurile 5-6. În aceste condiții, echipa României ar fi luptat ea pentru titlul mondial.

TEODORA IDVOREANU

Armonie și ritm

E primăvară și campionatele sportive sînt în toi, atît pe stadioane cit și în sălile de gimnastică. Campionatul Universitar de gimnastică ritmică modernă a avut loc, în 2 aprilie a.c., prin cele două probe, cea de ansamblu și cea individuală la care au participat echipele Universității, Politehnicii și echipa Institutului de medicină.

Primul loc a fost acordat echipei Universității pentru exercițiul combinat — panglici și mingi, și pentru exercițiul fără obiect. Taliile zvelte ale gimnastelor de la Universitate, în costume violete, cit și grația și simțul lor pentru ritm și siguranță în mișcări au cucerit inimile juriului. Smaranda Cristea și Cristina Mitschang de la Facultatea de științe ale naturii, secția educație-fizică și sport, cit și Adriana Neacșu, Daniela Bistriceanu, Ildiko Naghy și Adela Ofiteru, toate de la Facultatea de studii economice, au depus tot efortul pentru ca echipa lor să se plaseze pe locul întii. Meritul a fost nu numai al lor, ci mai cu seamă al antrenorei lor Maricica Raicu Gőnczi, lector la secția de educație fizică. Pe locul II s-a plasat echipa Politehnicii, iar locul III l-a ocupat Institutul de medicină.

La proba individuală locul I a fost acordat gimnastei Monica Weisz de la Facultatea de electrotehnică, anul III, care a executat cu deosebită grație și eleganță cîteva exerciții cu obiecte.

DUȘIȚA BAINȘCHI

